

תפ (חדרה) 64529-08-22 - מדינת ישראל - רשות העתיקות נ' יחזקאל איזגיל מיגרוב

ת"פ (חדרה) 64529-08-22 - מדינת ישראל - רשות העתיקות נ' יחזקאל איזגיל מיגרובשלום חדרה
ת"פ (חדרה) 64529-08-22
מדינת ישראל - רשות העתיקות
באמצעות ב"כ עו"ד ג'האד נאטור
נגד

יחזקאל איזגיל מיגרוב
באמצעות ב"כ עו"ד רהב אופנהיימר (ס. ציבורית)
בית משפט השלום בחדרה
[11.08.2025]

כבוד השופטת נורית הרצמן אבי-יצחק
החלטה - אין להשיב לאשמה

עניינה של החלטה זו בבקשה להורות על זיכוי הנאשם בטרם פרשת הגנה, בטענת "אין להשיב לאשמה" על פי סעיף
158 לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 [להלן - חסד"פ].
השתלשלות ההליך עד תום פרשת התביעה

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירות של סחר בעתיקות ללא היתר, אי דיווח על מכירת עתיקה, והוצאת עתיקות מישראל ללא היתר - כולן לפי חוק העתיקות, תשל"ח - 1978 [להלן - חוק העתיקות].
- על פי עובדות כתב האישום, בין השנים 2017-2021, הנאשם - שאינו בעל רישיון לסחר בעתיקות, הציע עתיקות למכירה בחנות וירטואלית שניהל באתר האינטרנט איביי (eBay), וסחר בהן. במסגרת זו הוא קנה עתיקות לצורך מכירתן, מכר עתיקות ושלח אותן לארצות הברית, ליפן וליעדים נוספים, ב- 20 הזדמנויות שונות. העתיקות שהנאשם מכר היו מטבעות עתיקים ונר שמן עתיק.
עוד נטען בכתב האישום שבתאריך 13.9.21 הנאשם החזיק בביתו שבעה מטבעות ברוזנה עתיקים ודינר רומי מכסף, כמלאי, לצורך מכירתם בחנות הווירטואלית.
- בדיון ההקראה מיום 14.3.24 הנאשם כפר בכך שסחר בעתיקות ושלח אותן לחו"ל, אולם הודה בעובדות הבאות:

(א) הוא אינו בעל רישיון לסחר בעתיקות;

(ב) הוא ניהל חנות וירטואלית בשם buytheway2000 (להלן - החנות) באתר האינטרנט איביי במועדים המצוינים בכתב האישום;

(ג) הוא הציע למכירה בחנות, בין היתר, גם מטבעות עתיקים;

(ד) הוא החזיק את העתיקות בביתו כמצוין בכתב האישום, אולם זאת מתוך הבנה שאין איסור חוקי על החזקת כמות כזו של מטבעות.

4. באותו מועד טען ב"כ הנאשם כי מסמך שנערך בידי עדת התביעה מס' 6 (נציגת האתר איביי) ואמור להיות מוגש כרשומה מוסדית (לפי המצוין בכתב האישום), אינו עונה על התנאים הקבועים בחוק, ולא ניתן להגישו שלא באמצעות העדה. התיק נקבע לשמיעת ראיות, והחלטה בנוגע לצורך בהגעת עדת תביעה 6, שאינה מתגוררת בישראל, נדחתה לשלב מאוחר יותר.

5. בתאריך 14.11.24 העיד מטעם המאשימה ד"ר איתן קליין, סגן מנהל היחידה למניעת שוד עתיקות במאשימה. הוגשה חוות דעת שערך (ת/1), שעל פיה 8 מטבעות שנתפסו ברשות הנאשם, הם מטבעות עתיקים.

6. בתאריך 2.3.25 העיד מפקח - ארכיאולוג מטעם המאשימה, מר אילן חדד, שערך את הפעולות הבאות: איתר חנויות מקוונות שסחרו בהן בעתיקות ללא היתר, אחת מהן של הנאשם; ביקש צו מבית המשפט המופנה לחברת איביי, לחשוף פרטים שונים הקשורים לחנות; העביר את הצו לחברת איביי וקיבל ממנה פלטי מחשב בצירוף תצהיר בדבר נכונות הפרטים - בין היתר טבלת עסקאות שבוצעו; קיבל מבית המשפט צו חיפוש בביתו של הנאשם, ביצע את החיפוש (בסיוע המשטרה) ומצא מטבעות עתיקים, קבלות, מעטפות, ורשימות משלוח של דואר רשום; וכן חקר את הנאשם.

המסמכים שהוגשו באמצעות העד: צו המצאת מסמכים המופנה לחברת איביי (ת/4); אסופת צילומי מסך של פריטים מהחנות (ת/5); אסופת צילומי מסך של משוברים מלקוחות (ת/6); תצהיר ורישומים של חברת איביי (ת/7) שהתקבלו על תנאי תוך מתן אפשרות לב"כ הנאשם לדרוש הבאת המצהירה לישראל; צו חיפוש (ת/8); דו"ח חיפוש (ת/9); טופס רישום מוצגים (ת/10); המטבעות שנתפסו (ת/11); הודעת הנאשם (ת/12) והקלטת החקירה (ת/12א); כתב הסכמה לחילוט המטבעות העתיקים, שעליו חתם הנאשם (ת/13).

7. ב"כ הנאשם הודיע שאין בכוונתו לבקש את הבאתה לעדות של המצהירה מטעם חברת איביי, משום שנטל ההוכחה מוטל על המאשימה ולהבנתו התצהיר והמסמכים שהוגשו (ת/7) משקלם אפס, ולא היו אמורים להיות מוגשים כלל, ללא העדת ע"ת 6. בשלב זה ב"כ המאשימה הכריז "אלו עדיו", וב"כ הנאשם טען בעל-פה טענת "אין להשיב לאשמה". ב"כ המאשימה הגיב אף הוא בעל-פה.

טענות הצדדים

8. לטענת ב"כ הנאשם, גם אם כל מה שאמרו העדים מטעם המאשימה הוא נכון, אין בכך אפילו ראשית ראיה להוכחת האמור בכתב האישום. החזקת המטבעות העתיקים, כשלעצמה, אינה מבססת עבירה כלשהי על פי חוק העתיקות, כפי שאישר העד אילן חדד בעדותו, ואת שאר העובדות שבכתב האישום היה צורך להוכיח באמצעות עדת התביעה 6 (נציגת חברת איביי), שהמאשימה ויתרה על עדותה.
9. העובדה שהנאשם הודה שהוא ניהל חנות וירטואלית למכירת טובין באינטרנט אינה מלמדת שהוא סחר במטבעות עתיקים, כאמור בכתב האישום. הנאשם מכר מוצרים רבים שאין להם דבר עם עתיקות, ובהיעדר עדותה של נציגת איביי, או חוות דעת שלפיה חלק מהמוצרים הם מטבעות עתיקים, לא ניתן להרשיעו בסחר בעתיקות.
10. ב"כ הנאשם הוסיף וטען שגם הודאתו של הנאשם בכך שסחר במטבעות עתיקים אין בה די, משום שהוא לא מומחה בנושא זה. מומחה התביעה התייחס אך ורק למטבעות שנתפסו אצל הנאשם, ולא למטבעות המצולמים ב-5/ת.
11. ב"כ המאשימה השיב כי בהקראת כתב האישום הנאשם הודה בהצגת המטבעות למכירה בחנות, ובהחזקת מטבעות עתיקים בביתו. עוד נטען שבחקירת הנאשם בפני חוקרי הרשות לעתיקות הוא הודה בכל האמור בכתב האישום, וצילומי המסך ת/5 ו-6 מתעדים מכירת מטבעות שהוצגו למכירה. כלומר, גם ללא המסמך שהתקבל מחברת איביי (ת/7), הונחו די ראיות כדי לחייב את הנאשם להשיב לאשמה.
- טענת "אין להשיב לאשמה" - המסגרת הנורמטיבית
12. סעיף 158 לחסד"פ שכותרתו "זיכוי בשל העדר הוכחה לכאורה" קובע, כי בתום פרשת התביעה, על בית המשפט לבחון אם עמדה המאשימה בנטל ה"הוכחה לכאורה" להוכחת האשמה המיוחסת לנאשם - "נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בעניין...". בע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון ואח', פ"ד לב(1) 170, 179-180, סיכם כב' הש' שמגר את אמות המידה ואבני הבוחן לפיהן תיבחן טענת "אין להשיב לאשמה" (ההדגשות הוספו):
- "בית המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות אם כי דלות, ..., ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם. לענין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן מן הראוי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי ייתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור: ... את הטענה אשר לפיה אין להשיב לאשמה ניתן להעלות, בעיקר, בהתקיים אחד משניים אלה:
- א. כאשר לא הובאה עדות כלשהי כדי להוכיח יסוד חיוני ומרכזי של האשמה,

יא

ב. כאשר הסתבר בעליל, על פניו, כי כל הראיות שהובאו על-ידי התביעה הן כה בלתי אמינות עד כי אף ערכאה שיפוטית בת-דעת לא היתה מסתמכת עליהן...

אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום.

ראו גם סעיף 6 לפסק דינו של כב' הש' חשין בע"פ 26/49 היועץ המשפטי לממשלה נ' חמדאן, פ"ד ב 837, 839ב'-ה'; פסק דינו של כב' הש' אגרנט בע"א 28/49 זרקא נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל, פ"ד ד 504, 526-528 המאוזכרים בהלכת כחלון; ע"פ 405/80 מדינת ישראל נ' שדמי, פ"ד ל"ד(2) 757; י' קדמי, על סדר הדין הפלילים, 2009, חלק שני כרך א', עמ' 1444.

13. הלכה היא, כי טענת 'אין להשיב לאשמה' המוכרת בשפת המקור כ - No Case to answer נבחנת בהנחה שראיות התביעה יזכו למלוא האמון והמשקל הראייתי, אפילו הן לא שלמות ואף אם קיימת, כבר בשלב זה, מסכת ראיות סותרת. "השאלה היא: האם ההוכחות שהובאו על-ידי הקטגוריה, ללא שקילה של קבוצה כנגד קבוצה, יש בהן כדי להטיל על המשיב להשיב על ההאשמה ולתת הסבר הוכח לכאורה, ואם לאו?" [סעיף 9 לפס"ד של כב' הש' חשין בעניין חמדאן הנ"ל]. הנטל בו חייבת המאשימה לעמוד בשלב זה, שונה מהנטל בו עליה לעמוד בסיום המשפט, שכן אין דין "הוכחה... לכאורה" [סעיף 158 לחסד"פ] כדין "הוכחה מעבר לספק סביר" [סעיף 34 לכח לחוק העונשין] הנדרשת בסיומו של ההליך, ובית המשפט אף אינו נדרש בשלב זה להערכת מהימנות עדים. יישום הטענה במקרה שלפניי

14. לאחר שבחנתי בכובד ראש את טענותיו של הסנגור המלומד ואת תשובת המאשימה, עיינתי בכתב האישום, בפרוטוקולים ובמוצגים שהוגשו, וכל זאת על רקע ההלכה הפסוקה הידועה והמושרשת כאמור לעיל, מצאתי לדחות את טענת ה - No Case ולחייב את הנאשם להשיב למיוחס לו בכתב האישום. ואלו טעמיי.

15. תחילה נבחן את סעיפי העבירה המיוחסים לנאשם.

הסעיף העיקרי המיוחס לנאשם הוא סעיף 15 לחוק העתיקות, שקובע: "לא יסחר אדם בעתיקות אלא אם יש בידו רשיון לכך מאת השר ולפי תנאי הרשיון שייקבעו בתקנות".

סעיף 22 לחוק אוסר על הוצאת עתיקה מישראל, אלא באישור השר בכתב - אם מדובר בעתיקה בעלת ערך לאומי (ס"ק א'), או באישור המנהל בכתב, אם מדובר בעתיקה אחרת (ס"ק ב').

סעיף 25 לחוק קובע חובה, החלה על בעל עתיקה שהוא אספן או מי שאינו סוחר עתיקות, למסור למנהל הודעה מראש על מכירת עתיקה או העברתה. עוד קובע הסעיף את הסדרי הטיפול בהודעה, את סמכויות המנהל והשר בנוגע לכך, ואת סמכות בית המשפט להכריע במחלוקת בין המנהל ובעל העתיקה. סעיף 37 לחוק הינו סעיף עונשין, הנזכר בכתב האישום לצד שלושת סעיפי העבירה שלעיל, אולם אינו רלוונטי לעניין החלטה זו.

16. כאמור, בתשובתו לכתב האישום הודה הנאשם כי אין בידו רישיון לסחור בעתיקות, ואף הודה בכך שניהל את החנות הווירטואלית והציג בה עתיקות למכירה; הוא כפר רק בכך שמכר את הפריטים המצוינים בכתב האישום והוציאם מישראל. אם כן, ככל שהמאשימה הניחה תשתית ראייתית בסיסית, גם אם דלה (ר' פסק הדין בעניין כחלון, לעיל), לכך שהנאשם סחר בעתיקות והוציאן לחו"ל - הרי שיצאה ידי חובתה, ונטל הבאת הראיות עובר לנאשם. 17. בניגוד לטענת ב"כ הנאשם, כאילו ת/7 היא הראיה היחידה להוכחת הסחר בעתיקות, ולפיכך, כביכול, הוויתור על עדותה של נציגת חברת איבי משמעו היעדר כל ראיה לעבירת הסחר, הלכה למעשה קיימות שורה של ראיות אחרות להוכחת הסחר בעתיקות והוצאתן מישראל:

א) הודאת הנאשם בחקירתו (ת/12) כי מכר עתיקות (עמ' 2 להודעה, ש' 3-4); שלח עתיקות לחו"ל, בעיקר לארה"ב (שם, ש' 7-10); עוד הודה הנאשם שמכר בערך 20 עתיקות, כולן ללקוחות בחו"ל (שם, ש' 11-14); הוא סיפר ממי נהג לקנות את העתיקות; כמה מטבעות יש לו במלאי; עוד הודה הנאשם כי מכר, בנוסף למטבעות, גם נר שמן קטן עתיק (עמ' 3 להודעה, ש' 5-6); כל זאת תוך שהסביר בחקירתו כי העתיקות הן נתח קטן מאוד בעסק שלו, וטען כי לא ידע שהדבר אסור (שם, ש' 12-14).

ב) אסופת צילומי המסך של משוברים מלקוחות שצולמו על ידי אילן חדד מתוך אתר איבי (ת/6) - בין היתר משוברים המתייחסים למטבעות עתיקים ולמנורת שמן שנקנו בחנות. יובהר, כי זוהי ראיה עצמאית שתועדה בידי החוקר, שאינה תלויה בהכרעה הסופית בנוגע לקבילות ומשקל החומר שהתקבל מחברת איבי בהסתמך על הצו השיפוטי (ת/7).

ג) המטבעות שנתפסו ברשות הנאשם (ת/11), וכן חוות הדעת (ת/1) ועדות המומחה, שלפיהן מדובר במטבעות עתיקים - ראיות אלה מלמדות כי המלאי שהחזיק הנאשם בביתו היה של מטבעות עתיקים אמיתיים (ולא זיוף), והן תומכות בהודאתו שמכר עתיקות.

18. כידוע, הודאת נאשם מחוץ לכותלי בית המשפט מהווה ראיה קבילה, אם עמדה בתנאי הקבילות הקבועים בסעיף 12 לפקודת הראיות, לאמור אם הייתה "חופשית ומרצון" וניתן לבסס הרשעה על פיה - בכל עבירה, קלה כחמורה, אם מצוי בחומר הראיות "דבר מה" שבכוחו לאמת את תוכנה ולהסיר ספק שמא היא כוזבת [ראו למשל רע"פ 4142/04 מילשטיין נ' התובע הצבאי, פ"ד סב(1) 378 (14.12.06)]. בענייננו, לא הועלתה טענה של פסול או פגם שנפל בהודאת הנאשם ולא התבקש לקיים 'משפט זוטא' לגבי קבילות הודאת החוץ של הנאשם. לפיכך, לפחות בשלב זה יש להתייחס אל הודאת הנאשם בעבירות (או לפחות בחלקן) כעולה מחקירתו ת/12 כראיה קבילה שניתן להרשיעו בהסתמך עליה, בכפוף לקיומו של "דבר מה נוסף" בחומר הראיות - ודרישה זו מתקיימת בראיות הנוספות שפורטו לעיל, הנבחנות בשלב הדיון בטענת 'אין להשיב לאשמה', בהתאם לפסיקה, מתוך הנחה שראיות התביעה יזכו למלוא האמון והמשקל הראייתי. זאת גם ללא הראיה ת/7 שהצדדים חלוקים אם היא מהווה "רשומה מוסדית", וב"כ הנאשם משוכנע שמשקלה הוא אפס.

19. יוזכר עוד כי מי שמסר הודאת חוץ, רשאי להציג בבית המשפט הסבר לכך, ומקום שהוצג הסבר שנתקבל על דעתו של בית המשפט, עשוי להינטל מן ההודאה כוחה הראייתי לשמש כראיה לחובת המודה [י' קדמי, על הראיות - חלק ראשון, 2009, עמ' 128]; אולם לשם כך על הנאשם להשיב לאשמה.

20. בסופו של ההליך יתבצעו הערכה וניתוח כוללניים של הראיות, ובית המשפט יכריע באם המיוחס לנאשם בכתב האישום הוכח במלואו או בחלקו, או שלא הוכח כלל. העיקר בשלב הנוכחי הוא שהראיות שהציגה המאשימה הן בהיקף ובעוצמה הנדרשת לפי ההלכה הפסוקה - מעבר לרף הנדרש לדחיית טענת 'אין להשיב לאשמה'. אשר על כן, הטענה לפיה לא הוכחה אשמתו של הנאשם אפילו לכאורה - נדחית בזאת.

פרשת ההגנה תתקיים ביום 30.9.25 שעה 11:30.

ב"כ הנאשם ידאג להתייצבות מרשו לדיון. באפשרות הנאשם לזמן עדים מטעמו, במידת הצורך באמצעות מזכירות בית המשפט. הצדדים יהיו ערוכים גם לשמיעת סיכומים בעל פה, ככל שהזמן יאפשר.

במידה והמועד הנ"ל אינו אפשרי מבחינת יומני הצדדים, בקשת דחייה תכלול רשימת מועדים מוסכמים, החל מחודש נובמבר ואילך.

המזכירות מתבקשת להמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ז אב תשפ"ה, 11 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.